

ществува вече) само той можеше да ги разбере. И после, този толкова кротък, толкова учен Пикильо е предугаждалъ съкогы много остроумно предмета на разговора имъ, който имаше сила да укротява и да уталожи скърбитъ имъ.

Той имъ приказваше съкый день за Фернанда съ пріятелство, съ преданность и съ въсторгъ, за които го благодареше съ очи Кармена.

Аиша слушаше само.

Бъ са рѣшило, двѣтъ сырачета да останктъ при графинята до свадбата на Кармена съ Фернанда, която не бѣ простено да стане преди да са мине една година, а Пикильо да живѣе у Алвайда, както му го бѣ предложилъ великодушныйтъ домовладыка, но да посѣщава катадневно овѣзи, които наричаше дѣщери на господаря си. Туй му бѣше длъжность, а можеше да приложимъ че то бѣ и благополучіето му.

Аиша му рече единъ день въ присѣтствіето на Кармена: « Генералтъ който имае грижа за сичкыя свѣтъ, не та забрави въ завѣщаніето си, той ти остави двѣетъ пистолы (1): земи ги ». И му ги даде.

Пикильо съ покъртено до сълзы сърце стиснѣ ржката на Кармена и излѣзе изъ стаята за да скрие рыданіята си. Той не искаше да плаче предъ Кармена.

Подиръ излѣзваньето му, Кармена рече изниско на сестра си:

« Ты стори добръ: трѣба да го оставимъ въ измамата; въ завѣщаніето си баща ми пишаше ето само пистолы.

— Увѣрена ли си? рече Аиша.

— Преувѣрена.

— Тогасъ грѣшката е моя, и азъ трѣба да я заплатяжъ.

— Никакъ! Туй което ты каза въ името на баща ми е свето! Работата са касае до мене.

— Грѣшкыгъ сж личны, сестрице, и мортъ сж мои.

— Азъ не разумвамъ по този начинъ.

(1) Испанска монета около 50 гроша.